

RÖTT GULD
av
Amanda Lundin

*

”SVANHILD!”

Gudruns skrik drunknade i brandens vrål. Det kändes som om lungorna skulle brista, men hon kunde inte sluta springa. Svanhild måste vara där någonstans. *Måste*. Febrilt sökte hon omkring den brinnande hallen, gårdsplanen, visthusbodarna och uthusen. Harald och de andra hade följt efter henne, de sökte också efter Svanhild, ropade och irrade omkring.

Luften var tjock av rök; Gudrun hostade och ögonen tårades, illamåendet krängde i magen. Det måste vara ett nidverk. Nattmaran gäckade henne, drog ner henne i en svart avgrund. Snart skulle hon vakna. Det kunde inte, fick inte...

Någon stoppade henne, tog tag i hennes armar. Gudrun försökte slita sig loss, vild och ursinnig. Hon blottade tänderna och fräste, flätorna löstes upp och håret slängde omkring henne likt flammor.

”*Släpp mig!*”

”Gudrun”, sa Harald. Hans grepp om hennes armar hårdnade. Gudrun stillnade, hon mötte hans uppspärrade ögon, pupillerna var små nålar. Det outtalade lyste i hans blick, i flammorna som speglades i hans ögon. Hon skakade, ansiktet förvreds. En hand slet ut hennes hjärta och kastade det i elden. Kramper pulserade genom kroppen. Smaken av magsyra och....

Gudrun böjde sig fram och kräktes.

KAPITEL 8

Gudrun red barbacka på Gram genom virvlande aska, genom lidelsens rykande ruiner, genom smärtans glödande gap. Hon fokuserade på ljudet av hovarnas rytm mot skogsstigen.

Fingrarna i manens virvlande silver. Handen mot bogens varma välvning. Pulsens stadiga rytm, närheten av liv.

De anlände vid älven, gjorde halt vid strandkanten. Gudinnan anlände med solens vagn i öster; natthimlen brast i sömmarna och blödde ljus, förlöste rödrosa, guldbroderade molnslöjor. Älvens vattenyta glimmade likt krossat glas. Ljudet av en gråsiskas späda sång. Gram sänkte huvudet likt en bugning, nosade på marken efter dolda grässtrån.

Gudrun hoppade av stoet och landade på ostadiga ben. Kroppen kändes bortdomnad, hjärtat fladdrade svagt. Hon lutade sig mot Gram, andades ånga, huttrade av kyla och utmattning. Lyfte en sotig och blodig hand; såg på ringen. Det röda, tvinnade guldets lyste i gryningsljuset. Ringens eggande viskningar susade inom henne.

Sanningen sipprade i henne som ett gift. Hon hade förnekat det, inte velat se, inte velat höra. Harald hade rätt; *guldets var förbannat*. Dess onda magi hade flätat sig igenom stammarnas öden, färgat deras historia i blod. Alla döda kroppar staplades framför henne, stirrade på henne med tomma ögon.

Svanhild.

Knivhugg i bröstet. Hennes hugstora dotter, solens stråle, skönare än skira dagen. Smärtan var olidlig. Gudrun ville klösa ut sitt hjärta. Vad hade hon gjort? Var hon ett oskyldigt offer i ödesväven, eller var skulden hennes? Vad var hennes roll i gudarnas spel?

”Folk säger att hjärtat gjorde dig visare. Men också grymmare.”

Hon ville inte spela längre.

Gudrun stirrade på ringen, blottade tänderna, vidgade näsborrarna. Hon hatade den och älskade den. Sigurds Fafnesbanes vigselgåva. Sigurd bland söner av Gjuke som dräpt draken Fafne på Gnitaheden. Sigurd som givits ett svärd av Oden, allfadern. Hennes klara sten stungen på pärlband, ädelstenen över alla furstar. Hennes vän, hennes trogne.

Gudrun såg in i Grams mörka regnögon. Smekte den lena, fuktiga mulen. Gram flackade med de ludna skimmelöronen, andades varm luft i hennes händer.

”Jag ska följa Svanhild och Sigurd nu. Jag kommer att sakna dig, fränka.”

Hon kysste den rosa mulen, lämnade stoet och gick med långsamma steg ner mot vattnet. Skorna mötte de kluckande vågorna, iskallt vatten sipprande in genom lädret, skickade

rysningar upp i hennes kropp. Målmedvetet fortsatte Gudrun gå, steg för steg, djupare ut. Botten var sank och stenig, hon vinglade, lyfte armarna för att balansera sig.

Kylan högg mot hennes ben som tusen ormbett. Den röda klänningen tyngdes, drogs av strömmarna, virvlade omkring. Med en flämtning nådde vattenytan hennes midja, hennes mage, hennes bröst. Svårt att andas.

Bakom henne frustade och trampade Gram oroligt. Sot och torkat blod från hennes armar löstes upp i vattnet, flöt omkring henne likt mörka moln. Vattnet nådde hennes haka. Tänderna skallrade, det stack i fingrarna, susade i öronen, hjärtslagen hamrade snabbare och snabbare. Svarta stjärnor dansade framför ögonen. Hon höll blicken stadigt framåt; på älvens rullande böljor och gryningssolens ljus.

Hennes bror Gunnar ville hellre dö än yppa hemlighet om drakskatten. Men innan han dog hade han avslöjat hemligheten för ytterligare en person. Det olycksbringande guldets var nedsänkt i floden Rin. Men ingen skulle någonsin finna det. Guldets skulle aldrig mer orsaka lidande. *Aldrig mer.*

Gudrun sänkte sig i de vältrande böljorna tillsammans med guldringen. Sänkte sig i en mörk, kall värld. Allt stillnade. Hon såg blåa ögon, ögon som ett stormade hav.